



ARBYTE 2.0

Kako okrenuti logiku procesa stvaranja izvedbe? Kako proces postavljamo kao izvedbeni subjekt u kojem produkt postaje objekt? Odnosno, kakva je to izvedba koja proces postavlja u središte zanimanja i tretira ga kao gotov proizvod?

U kontekstu neoliberalnog kapitalizma umjetnički rad promatran je kao hobi, a ne kao posao koji zahtijeva nadnicu. Polazeći od gradilišta kao nalazišta izvedbenog i scenografskog materijala pristupamo konceptu izgradnje izvedbe kako bi smo naš rad učinili mjerljivim.

Stoga se nameće pitanje, promatramo li scenu kao gradilište, apstraktnu tvornicu u kojoj proizvodnja repetitivnih materijala asocira na mehanizaciju čovjeka u pogonu koji proizvodi kapital ili upravo ta repetitivnost rezultira izvedbom. Repeticijom, s druge strane, nudimo manje izvedbenog materijala za recipijente, tretirajući je kao bunt prema društvenoj percepciji produkta kao izvora zarade.

Uvodeći rekvizite iz okoliša u kojem prepoznajemo mjerljiv rad publici nudimo proboj u izvedbu iza koje stoje mjeseci potplaćenog rada, a utrošak vremena ne podliježe zakonima ekonomije, zbog čega je taj rad nevidljiv. Međutim, obrnutom logikom izgradnje scene uvodimo dramaturški i koreografski pristup koji dekonstrukciju postavlja kao krajnji cilj, pri čemu publika prisustvuje izvedbi koja nastaje u trenutku njezina rušenja. Obrnuta logika podrazumijeva rekvizitu koja nije isključivo u službi estetike

krajolika već postaje sastavni dio mehanizacije plesnog pokreta i uporište stvaranja fizičkog materijala. Tako ples s paletom postaje ples paleta, a izgradnja ciglenih zidova otvara mogućnost prijevoda i apstrahiranja plesnog jezika svakog izvođača kao individue i kolektivnog htjenja. S gradilišta posuđujemo tretiranje alata kao spone između tijela i izgradnje, tako flekserica na sceni nije rad tijela s rekvizitom, već objekt promatran kao objekt koji ima jednake izvedbene mogućnosti kao tijelo.

Na sceni neplesačko tijelo postaje ravnopravno s tijelom plesača, jer jednako pridonose proizvodnji materijala što nameće pitanje individualnog i kolektivnog doprinosa krajnjem produktu. Publika pogledom intervenira u poimanje granice između izvedbe i rada, koja određuje u kojem trenutku izvođač postaje izvedbenim radnikom i kada se njegov pokret percipira kao rad, a kada kao mistificirana i urođena datost.

Pauza nikad nije pauza. U tvorničkom pogonu ona označava prekid proizvodnje, a mi je u samoj izvedbi tretiramo kao rad jer proizlazi iz stvarnog umora tijela na rubu izdržljivosti. Pritom tvornički štrajk prestaje promjenama, a u izvedbi kretanjem. Budući da odmor promatramo kroz optiku neoliberalnog kapitalizma u kojem ga je potrebno zaslužiti, u **Arbyte 2.0** odmor postaje sastavni dio rada. Slika tvorničkog rada u ovom slučaju služi za promišljanje pozicije umjetnika na nezavisnoj sceni, problema proizvodnje i tržišta u neoliberalnom, kapitalističkom sustavu te svijest da kontekst u kojem živimo i djelujemo uvelike utječe na mogućnosti i vidljivost, te na koncu i na egzistenciju.

Interdisciplinarna suradnja umjetnika i umjetnica okupljenih u **Arbajt Kolektiv** počinje 2021. godine, a u središte zanimanja postavljaju odnos umjetnosti i rada kako bi razbili mitove o romantiziranom pogledu na umjetnički rad koji karakteriziraju prekarni radni uvjeti. Kolektiv koristi različite formate, poput umjetničkih intervencija u javnom prostoru, plesnih predstava, izložbi i slično, kako bi komunicirali probleme s kojima se susreće umjetnička scena u Hrvatskoj i šire.

Tena STARČEVIĆ i Espi TOMIČIĆ

KOREOGRAFIJA, DRAMATURGIJA, IZVEDBA: Šimun Stankov
Una Štalcar-Furač
Espir Tomičić

SVJETLO I GLAZBA: Branimir Štivić
KUSTOSKA KONCEPCIJA: Tena Starčević
PRODUCENTICA: Ivana Korpar
KOSTIMOGRAFKINJA: Ivana Stečuk
FOTOGRAFIJE: Luka Dubroja
SNIMANJE: Pavle Kocanj
SCENOGRAFSKA PODRŠKA: Jakov Habjan
DIZAJN PLAKATA: Stefan Ćirić
DIZAJN PROGRAMSKIH LISTIĆA: Denis Stankov

Projekt je nastao i razvijao se u sklopu rezidencije u Mediteranskom plesnom centru Svetivinčenat i programa Pogonator 2023 koji provodi Pogon – Zagrebački centar za nezavisnu kulturu i mlade.

Projekt sufinanciraju Grad Zagreb i Ministarstvo kulture i medija.

Posebne zahvale Mariji Škember za donirani materijal te Autonomnom kulturnom centru – Attack! i Postaji na ustupanju prostora.

